

UŽ JSI NAŠEL SVÉ MÍSTO?

Drazí bratři a sestry, vážení přátelé, milí hosté,

Přeji Vám všem krásný den a s ním i milost našeho Pána Ježíše Krista.

Mnozí z nás za sebou mají hektický týden, a mám především na mysli zejména naše juniorské vedoucí z Royal Rangers, proto věřím, že alespoň někteří se s námi dnes podělí o svědectví, co dobrodružného prožili s Bohem.

Jsem přesvědčen o tom, že o Božím jednání může mluvit každý, kdo má od Boha nějaké očekávání a je si jistý Jeho jednáním ve svém životě. Proto se těším na příběhy, které spolu budeme dnes sdílet.

Dovolte, abych před tím, než společně budeme chválit našeho pána, připomněl několik veršů, které jsou z listu apoštola Pavla do Říma (Ř8:28-31):

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?

- *Kdo jste přesvědčeni o tom, že „všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“?*
- *Co to, podle Vás znamená „VŠECKO“?*
- *Mohou to být události, které jste prožili ještě před tím, než jste Boha poznali?*
- *Mohou to být ještě starší události?*

Pojďme tedy společně poděkovat Tomu, který nás povolal, ospravedlnil a přizval ke své slávě.

A poprosím naše mladé, aby nás dnes chválami provedli.

Přátelé, dnes bych s Vámi rád hledal odpovědi na několik následujících otázek. Věřím, že nejsou určeny jenom našim dospívajícím či mladým dospělým, proto bude užitečné si je položit a dát si na ně odpověď:

- *Jak o sobě smýšlíš? Máš za to, že tvůj život je jenom tuctový, nezajímavý, nebo jsi otevřen tomu, že máš ve svém životě nějaký důležitý úkol?*
- *Už jsi našel to „své“ místo?*

Dnes zmíním hned dva příběhy o tom, jak můžeme vstupovat do svého povolání – tedy toho úkolu, který je před námi. První příběh je z Bible, ten druhý je z nedávné historie.

Náš první příběh je o povolání mladého dospělého, na něhož Bůh položil břímě zodpovědnosti. Tohoto mladíka Bůh ustanovil prorokem nad pronárody a nad královstvími. Jeho úkolem bylo rozvracet a podvracet, ničit a bořit, stavět a sázet.

Neměl žádnou výkonnou moc, jeho jedinou zbraní bylo Boží slovo. Slovo, které bouralo falešné představy, odhalovalo pýchu mocných a zároveň přinášelo naději něčeho nového a dobrého. Ti, kdo jsou obdařeni darem proroctví, jistě příběh tohoto mladíka dobře znají, a vědí, že jde o Jeremjáše.

Pojďme se podívat do první kapitoly stejnojmenné knihy, přečtu verše 4-12:

Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě, dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě, dal jsem tě pronárodům za proroka.“ Nato jsem odpověděl: „Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec.“ Ale Hospodin mi řekl: „Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“ Hospodin vztáhl svou ruku a dotkl se mých úst. Pak mi Hospodin řekl: „Hle, vložil jsem ti do úst svá slova. Hleď, tímto dnem tě ustanovuji nad pronárody a nad královstvími, abys rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a sázel.“

Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Co vidíš, Jeremjáši?“ Odpověděl jsem: „Vidím mandloňový prut.“ Hospodin mi řekl: „Viděl jsi dobře. Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo.“

To první, čeho se Jeremjášovi dostalo před povoláním do služby, bylo zásadní ujištění:

„Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě...“

Když si slova několikrát přečtete, zarazí vás skutečnost, že **Bůh nás zná ještě před tím, než jsme byli, než jsme spatřili světlo tohoto světa.** Nejsme dílem náhody, nýbrž jsou to Boží záměry a plány s naším životem, které předcházejí tomu, co později nazýváme osobní historií.

V tom se zásadně liší život toho, kdo věří v osobního Boha, s nímž může mít vztah, od člověka, který věří v náhodu, evoluční proces či neměnný, předurčený osud.

„...dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě...“

Další poznatek, který se Jeremjáš dozvídá, je, že **byl Bohem vybrán a učiněn způsobilým** pro službu, která je pro něho určena.

Pozastavme se na chvíli u dvou výrazů – SVATOST a POSVĚCENÍ.

- *Jak byste popsali rozdíl mezi svatostí a posvěcením?*

Být „**svatý pro Boha**“ – znamená být **zvláštním způsobem oddělený, vyčleněný.** (Je to popis stavu, v němž se vůči Bohu nacházíme.) Svatí lidé tedy nejsou ti, kdo nikdy neudělají chybu nebo nezaškobrtnou. **Svatost ve skutečnosti znamená odevzdat se, nebo možná ještě lépe „ukrýt se“ pod Boží milosrdenství.** Boží milosrdenství je totiž mnohem větší a mocnější než naše jakékoliv selhání. Boží milosrdenství je schopné nás pozvedat i v okamžiku, kdy jsme neuspěli a znovu neuspěli a opět neuspěli.

Na druhou stranu „**posvěcovat svůj život**“ **více souvisí s poslušností Bohu.** (Jde o popis procesu, usilování o „oddělování“ se pro Boha.) Nebo možná srozumitelněji řečeno: nechat na sobě zjevovat Boží působení. Jestliže Bůh Jeremjáše posvětil, pak mu **dal vůli i schopnost k této poslušnosti.**

A vzápětí je mladému muži **představeno jeho povolání:**

„... dal jsem tě pronárodům za proroka.“

Ještě v době, kdy se **sám Jeremjáš považuje za příliš mladého**, za chlapce, dochází k jeho povolání.

Jeremjáši možná není ještě ani dvacet let. Podle kritérií sepsaných Mojžíšem, která jsou určena pro Lévijsce, může do služby vstoupit muž ve dvaceti (v jiném případě v pětadvaceti) letech.

Jeremjáš pochází ze zbožné kněžské rodiny a zná pravidla, kterými se služba pro Boha řídí, svou odpovědí naznačuje, že podle svého mínění není způsobilý pro prorockou službu. **Jenže Bůh vidí věci jinak, než je vidíme my.**

Následuje důležité ujištění:

...Neboj se jich, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův...

Pojďme se podívat ještě na jednu důležitou věc – **Bůh mluví přímo s Jeremjášem** a odpovídá na jeho námitky se zaslíbením, že On sám bude nad Jeremjášem, jeho poselstvím a životem, bdít. Toto ujištění předchází úkolů. Je důležité, protože Jeremjáš nepojede na vlně oblíbenosti. Naopak, **bude pro slovo pronásledován a vězněn.**

Následně se Bůh dotkne Jeremjáše a **vloží do jeho úst slova**. A s nimi i obrovskou zodpovědnost Božího služebníka:

Hled', tímto dnem tě ustanovuji nad pronárody a nad královstvími, abys rozvracel a podvracel, abys ničil a bořil, stavěl a sázel.

A následuje jakýsi test: „*Co vidíš?*“ Jeremjáš odpovídá a Pán Bůh potvrzuje to, co již řekl – bdím nad svým slovem, **JÁ JSEM zárukou**, že se věci naplní, **JSEM tím, kdo bude mít poslední slovo**. A pak, když čtete dál, už následuje prorocké vidění.

Zdá se, že nestačí jenom povolání a ochota vykročit. Je potřeba i **test, který potvrdí volbu a dosvědčí**, že ten, kdo je povolán, **porozuměl a má kompetence.**

Ač se to nezdá, jde o obecný princip pro povolání k jakémukoliv důležitému úkolu (mám dojem, že některé firmy tenhle princip z Bible okopírovaly, chybí jim však jediné: Boží zmocnění ke službě):

- O tom, kdo je povolán k nějakému úkolu bychom měli vědět něco o jeho minulosti a také charakteru.
- Měli bychom znát jeho slabé stránky i to, kde ho můžeme v jeho úsilí podpořit a co je potřeba posílit.
- Měli bychom povolanému specifikovat povolání.
- Měli bychom ho ujistit o podpoře.
- Měli bychom povolanému popsát cíle, zodpovědnost a pravomoci.
- Nakonec bychom měli provést test, zda bylo vše pochopeno správně...

Možná si říkáte, proč o povolání Jeremjáše mluvím a uvažuji právě tímto způsobem?

Jednoduše proto, že **vnímám naplnění Božího povolávání další generace do služby**, jak zaslíbil v jiném proroctví:

I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. (Jóel 3:1)

Zároveň chci podtrhnout to, že na věku tak úplně nezáleží. **Každý z nás má nějaký svůj úkol.** A je proto důležité, aby ses zapojil tam, kam jsi byl postaven. Mám za to, že už **není čas na nicnedělání**, protože věci kolem nás ve společnosti se velmi rychle mění a je potřeba na ně reagovat.

Mezi našimi mladými vidím ty, kteří povedou chvály, proroky a kazatele, modlitebníky, zároveň i ty, kdo budou odborníky ve svých oborech a stanou se zodpovědnými lidmi.

Na závěr tedy ještě to vyprávění z nedávné historie. **Jde o příběh chlapce Jiříka ze severní Virginie.** Když mu bylo 11 let, přišel o otce. Ten kluk nebyl nijak zvlášť nadaný, ale protože byl dřič, tak se do 16 vyučil zeměměřičem. V 17 letech se stal oficiálním topografem svého okresu. Pokud víte, jak pracují zeměměřiči dnes, dokážete si představit, oč tvrdší to byla práce okolo roku 1740 – tehdy se jako zeměměřičské náradí používaly olovnice, klády a řetězy.

Po třech letech jmenoval guvernér Jirku majorem domobrany. V této funkci dostal úkol, aby zmapoval sílu postupujících francouzských vojsk, která pronikla do Ohia a donutil je k ústupu. Později, ve 22 letech, byl jmenován plukovníkem, o rok později vrchním velitelem celé Virginské domobrany.

Po dalších dvaceti letech se stal vrchním velitelem celé revoluční armády v boji za nezávislost, a nakonec se Jiřík stal i prvním prezidentem USA. **Asi tušíte, že jde o příběh George Washingtona.**

Na začátku příběhu prvního amerického prezidenta byla událost, pro kterou bychom dnes litovali každého jedenáctiletého hochy, který **přišel o tátu**. Jenže **George žil ve společnosti a době, která se nebála na mladé naložit v dané chvíli možná víc, než mohli zdánlivě unést**. Jenže s těmi úkoly jim dávala jednak pravomoci a také do nich vkládala důvěru.

A to je úkol pro nás ve víře i věku starší. **Naučit se mladým víc důvěřovat**. A spolu s úkoly jim dávat i větší pravomoci a nezbytnou podporu.

Dnešní slovo bych rád zakončil dvěma povzbuzeními. **Povzbuzuji naše mladé**, aby se nebáli na sebe brát zodpovědnost, usilovali o službu a ptali se nás starších ve víře na zkušenosti.

Povzbuzuji nás, starší ve víře, abychom našim mladým byli vzorem. V tom, jak vážně bereme víru, důležitost společenství, a také abychom se nebáli naše mladé uvádět do věcí, které možná budou na první pohled nad jejich síly.

Pokud se za své povolání chcete modlit, pojd'me to udělat teď a společně. Jestli má někdo z vás touhu v srdci, někdo cítíte povolání, ozvěte se. Můžeme a chceme vám žehnat jako společenství i jako starší sboru.

Ámen.

Petr Plaňanský (21. 7. 2024, KS Nymburk)

Na samém konci ještě připomínám knížku, která trochu upadla v zapomnění. Doporučuji ji jak našim mladým, tak i jejich rodičům: „*Dělat těžké věci*“ od sourozenců Harrisových. Napsali ji po vlastní zkušenosti na samém prahu dospělosti.